

YKSINKELTAINEN ON KAKSINKELTAISTA

tekstisiruja

YKSINKELTAINEN ON KAKSINKELTAISTA

Olli-Pekka Tennilä

PARIS
POESIA

POESIA
HELSINKI

© Olli-Pekka Tennilä 2012

Kannen kuvat: Olli-Pekka Tennilä

Takakannen teos: *Valtameren pohjalta löytynyt tuntematon kiekko*

Kansien suunnittelu ja toteutus Heidelbergin kohopainokoneella:

Olli-Pekka Tennilä, Raisa Marjamäki ja Kristian Blomberg

Taitto: Olli-Pekka Tennilä ja Marko Niemi

Kirjasintyypit: Poesia & Poesia Sans (Helsinki Type Studio), Calluna

Sivun 7 motto: Herakleitos, fragmentti 56

Sivujen 21, 28, 48 ja 59 kursivoidut osuudet viittaavat Alli Tennilän puheisiin.

ISBN 978-952-5954-25-8

ISBN 978-952-5954-26-5 (PDF)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2012

*ὅσα εἶδομεν καὶ ἐλάβομεν, ταῦτα ἀπολείπομεν,
ὅσα δὲ οὔτε εἶδομεν οὔτ' ἐλάβομεν, ταῦτα φέρομεν.*

*Hosa eidomen kai elabomen, tauta apoleipomen,
hosa de oute eidomen out' elabomen, tauta feromen.*

*Minkä olemme nähneet ja saaneet, päästämme.
Mitä emme ole nähneet emmekä saaneet, kannamme mukamme.*

*Kieli koostuu vilheistä. Miten ne pylkivät
eloon toisistaan.*

*Nyt kun myönnytään etsimään yhä vähemmin vihjein,
voidaan kai sanoa: Jokin työ siinä näkyy.*

Kuten nyt tulla ääneen merkitsee:

Ja jälkien säännönmukaisuus, josta ei voi enää erehtyä:

Mutta myös lupautuen:

*Kaikki mikä esiintyy hiljaisuutena.
Kaikki mistä alkaa näkyä läpi.*

on

*oli
on ollut
oli ollut*

*olkoon
on voimassa
on oleva*

Hetkittäin mikä tahansa kaide
paljastuu kaiteeksi aivan kuin laivan kannella.

Yhtäkkiä sataa. Voisi tapahtua mitä hyvänsä.
Mutta sataa. Juuri sataa.

Kutsuu sitä satunnaisuudeksi.
Kutsuu.
Ehkä se on jo matkalla.

Silmäkulmassa aina jokin loukkuunjäänyt eläin.
Puolustaa paikkaansa.

Tavataan yhä pienempiä puutarhoja. Sanotaan neliometri.

Todellinen on todellinen kuten kädellinen on kädellinen.

Aluksi luulin ymmärtäväni mitä hän puhui.
Aluksi luulin ymmärtäväni puhetta. Päivän kirkkaus rinnastui
siihen mitä puhuttiin. Aluksi puhe näyttäytyi ymmärrettävänä.

Mikä on jo liikaa sanottu?

Hetkittäin pilvet väistyvät syvyyden yllä.
Ympärillä ammottaa.
On korkea aika.

Hän totesi, että olemme muodostaneet valopiirin pimeään,
joka ei ala mistään eikä loppu. Pimeä tarkoittaa ainoastaan,
että joku katselee meitä. Tai oliko se kastelee.

Aistit eivät pidä paikkaansa.
Nyt jokin hänessä kiiruhti tarkoittamaan,
kunnes hän havahtui.

On voimassa todellisuus. Pieni kytkentä.

Peittäessään auringon saa esiin auringon.

L, suoran kulman teknologia.

Liplatus.

Pulputus.

Lotina.

Kaikki mikä harvoin kirjautuu,
hämähäkin tapaturmainen kuolema.

Itsestään selvää.
Ei toisestaan.

Itsestään selvää,
ja toisestaan.

Itsestään ja toisestaan selvää,
mutta kaikkiaan kuin löytynyt siru.

Eteinen kuten sekin eteinen. Tai kammio.
Kammio, tai yhtä hyvin eteinen.

Mistä sen tietää
jos se on kukassa?

Myöhään kukassa.

Vstia.
Vuotaa.

Ero.
Erehtii.

Kaiken likaisen mitä eivät saa ulos,
he palsamoivat.

Kaikki kaikessa.
Kaiken kaikkiaan.

On rikkonaista kuin kolmivuotiaan.

Kaiken alus.

Mustankorkea

Kuvauskoju
jättiläispanda
rotanmyrkkymarkkinointi
c-kasetteja, negatiiveja
joitakin rikkinäisiä nukkeja
häävalokuvien koevedoksia
pirskoutunutta lokinulostetta
sinivalkoinen puhkityöstetty pora
pahasti öljyntyneet puolipitkät takit
oululaisen pariskunnan kirjeenvaihto
hieman yhdentekeviä toisintoja aiheesta: tuoli
puulaatikko v. 1976 sadan markan seteleitä varten
kolme vesiväripigmentin kalkkeuttamaa emalilavuaaria
lapsen käden kokoinen irtileikattu kipsi
puolillaan eri värein kirjattuja terveisiä,
äidinmaidonkorvike n:o 202, ainoastaan tutkimuskäyttöön.
Avauspäivän tarpeisiin. Syöttöpulloon ei saa jättää mitään.

Jääkausi huuhtoi madot etelään.
Vain muutamat ovat ehtineet takaisin.

Muoviasyövät mikrobit antavat odottaa.

Säikähdän häntä usein.
Kuin en odottaisi hänen olevan siinä.

Huoneessa lojuneen muovipussin päätös liikaa lopulta hieman.

Rapattu seinä sivuvalossa
muodostaa valtavan erämaan viitteenomaisen kulman.
Tavataan yhä pienempiä eläimiä vaeltamassa. Kaikki jatkuu.

Pienet ovat aina kiehtoneet,
heidän syvyyksiin jatkuva tarkkuutensa.
Heidän eleensä lukutaidon rajoilla.
Että kaikki heissä viittaa vielä pienempiin.

Vaatii luontoa antaa tapahtua.
Ollaan ulkona. Mitä hyvänsä voi ilmaantua.

On kaunis keltainen päivä.
On yleisen jano.

On hyvä istua, sanoo A.
Aina välillä sanoo, ja juottaa vettä Kisulle ABC-kirjaan.
Paperi alkaa aaltoilla.

Hetkeä myöhemmin hän ymmärtää huolestua
lionneiden sormiensa rypyistä.

Miten magneettinen kohta; tietoisuus onkin takaisinkytkentä.
Ei melkein mitään.
Kuplii.

Avaava ja rajaava piste, kysymys,
ajaa todellisen sirut
rakenteensa X läpi
jälkeiseensä maailmaan.
Seuraa ontologisia sitoumuksia.

Aina joku vaeltaa jäällä. Kömpelö hahmo, mustaa valkoisella.
Vastavalossa. Ei tiedetä minne hän on matkalla.
Se ei ole kuva, se on näkymä.
Siellä on aina joku. Matkalla, pyrkien eteenpäin.
Vasemmalta oikealle. Ei tiedetä miksi.

Vain paikoitellen, hyvin nopeasti
epäjärjestys tai likainen kuolema saa hänet pois tolaltaan.

Mutta sitten hän tahtoo päästä jälleen alkuun.
Kohtaan jossa sakset leikkaavat reunaan.

Puhun hänestä hänen nimensä alkukirjaimen mukaan.
Voihan olla, että hän tuo mieleen myös jonkun toisen.

Logiikan palasia. Pieniä saaria. Rantaan ei auta laskeutua.

Sanotaan nyt: Pyöreämpää kuin pallo ei voi olla.

Lopulta leikki alkaa leikata.

Piiloutuu talveen. Kylmä jatkuu tyhjyyteen asti.
Jääkiteet lävistävät kudoksia.
Glyseroli varjelee sydäntä.
Se on sammakko.

Nimi kuten mikä hyvänsä nimi:
huonosti löydetty, hankala, taipumaton ja väärä.

Nimen kitka.

Nimien avaruuden laitamilla tavataan yhä enemmän lukuja.

Kuten siru kielessä
kielen siru
tunkeutuu sisään ja alkaa toimia.
Toimittaa.

Laatikon pimeässä liikehtii väkeä. Heillä on jotain kesken,
kuten aina. Heidän liikkeissään painovoiman suunta merkitsee
auringon sijaintia ulkona. Hetkenä.

Niin maa tarkoittaa aurinkoa.
Niin he puhuvat.
Niin aurinko pyörii.
Niin tieto vanhenee ja muuttuu.
He suunnistavat. Heillä on varasto.

Talvisin on toisin. Hiljaisuutensa hetkinä laatikko herättää huolta.
Herää kiusaus purkaa se. On mahdoton sanoa, pitääkö se vielä
elämää. Vai onko hiljaisuus syvempää laatua.

Keskellä talvea, keskellä päivää
sattuu, että mehiläinen poistuu pesästänsä
ja lentää valkoiseen.

Kerta toisensa jälkeen on pitädyttävä tekemästä johtopäätöksiä.

Havainnointi voi muuttaa kohteena olevien lauseiden totuutta lopullisesti.

Epätarkkuusperiaate vetoaa meissä siihen mikä janoaa tietoa yli kaiken.

Miten rauhoittavaa on kirjaimen syventyessä,
viitteenomaisuudessaan,
A sivulta katsottu ullakon poikkileikkaus.
Lämpö kohoaa.

)

Miten häiritseekään, jos kirjain ei ole aivan itsensä.

A. piirtää E-kirjaimen.
Siihen tulee monta sakaraa, *jottei pystyviivaa mene hukkaan.*

Ensin, laukkaamisen ääni. 160 lyöntiä minuutissa
lähestyy hevonen ilman lähettiä.

Lähetti ilman laukkaa.
Laukku ilman kirjettä.
Kirje vailla lähettäjä.
Kirjoitusta ilman loppua.

Vuotaa keskeneräistä tietoa.

He kummastelevat kurinalaista tapaamme toistaa
mustaa kaksiulotteista ornamenttia. Sen merkitystä on vaikea
hahmottaa. On vaikea hahmottaa sen olevan läpeensä merkitystä.
Niin pitkälle kuin mahdollista.

Tietenkään se ei ole mahdollista. Jää hypnoottinen vaikutelma.

Näin saumaa ulkoa käsin. Piirsin siksak-viivaa:
Kaunokirjoitus on tuollaista.
He olivat eri mieltä.

Varjokuvassa nelikammioinen kirjain, piktogrammi,
purskautteli jotain mitä ei näkynyt kammiostaan toiseen.
Kaikuluodattu kirjain, pikemmin kuin kuva.
Ja sen ympärillä sumua.
Yhä tarkentuva matkustaja. Hän on vielä etäällä. Ei täällä.

Kallon saumat erottuvat.

Päässä on pääasiat hyvin.

Aivan aluksi eräs polvi pisti esiin.
Sitä ennen ei ollut yhtikäs mitään.
Mutta sitten polvi pisti esiin, kuin sattuman oikusta.

Aluksi vaha on valkoista. Kermanvalkoista.

Hetkenä minä hyvänsä hän on vanhempi kuin koskaan.

Kaikki saa alkunsa siitä, kun muuan lehmä nuolee jätää janoonsa.
Villi lehmä
seisoo jäätiköllä ja sillä on jano.

Noina päivinä sattui seuraava tapaus: Hetken aikaa
hänen äänensä viereisestä huoneesta kuulosti karpäselä.

Kaikkea sitä kuulee.
Kuulee kaikkea.
Sitä kuulee kaikkea.

Muista olla rohkea.

Että kaikki ohimenevä olisi merkityksellistä, täällä,
kuten tuossa elokuvassa.

Ja että elokuvasta löytyisi
merkityksettömyyden keidas, joka täällä tukahduttaa jo puita.

Yöllä on myöhä.

Hengitykseni on uhanalaista.
Mikään ei viittaisi siihen, jos sitä ei enää tapahtuisi.

Elokuvan ensimmäiset viisi minuuttia.
Todellisuus ei ole vielä ehdollistunut tapahtumainkululle.

Kamera jäi tuijottamaan kohtaa,
josta sen olisi pitänyt jo poistua leikkauksen myötä toisaalle.

Mess is lore.

Ennen kuin sotkeudutaan
kertomisen katkeamattomaan vyyhteen,
ennen kuin alkaa tapahtua,
on tavatonta.

Tapahtui jotakin. Kertoessaan tapauksesta hän tulee siirtäneeksi tekojensa motiivia.

Kertoessaan saman toiseen kertaan, nyt eri henkilölle, kaikki muuttuu jälleen. Talous romahtelee.

Olisipa hän vain osannut lukea. Olisipa hän osannut vain lukea.

Huomasi lattialla lojuvan paperipinon päällä hiuksen, ohuen varjon. Puhalsi. Ensin ei tapahtunut mitään. Sitten varjo siirtyi laiskasti tummemmalle taustalle, eikä enää erottunut.

Mitä jää hänen huomattessaan vaikuttimensa, ehdollistuneisuuden, toiston, radat joita piirtää loputtomiin?
Ehkä hän voisi vaikuttaa asioiden kulkuun. Mutta uteliaisuus päästää tilanteen pidemmälle, jos sellaista sattuu. On tapahtumisen tuntu, eikä hän halua häiritä tapahtumia.

Mutta oliot! Pieni kytkentä.
Sarja piiloutumisia. Mimikry.

Antoisaa on katsella lintuja, joilla onkin varaa olla esillä.
Ötökkätutkija kyyristyy ja kääntelee korsia. Tähyilee alas.

Tarkkailun alalajit ovat luvuttomat.
Usein havaintojen kerääjä piiloutuu itse.
Syvemmillä käyvät havainnot yhä harvinaisemmiksi.
Mutta itse piiloutumiseen kytkeytyy mahdollisuus havaita jotakin suurta ja hyvin arkaa. Kohteen kasvaessa - sen harvinaisuuden saavuttaessa yksisarvisen mitat - kasvaa myös odotus rajatta.

Sekä piiloutumiskyky että harvinaisuus ovat ääritapauksessa kohteen tavattoman koon ja yleisyyden suora seuraus.

Kevyet rakenteet pyörivät kiireesti muodostaen radan.
Ripustautuvat - välttelevät siirtävät lykkäävät hetkeä,
jolloin on käynyt selväksi, ettei ole mitään mihin ripustautua.
Sitä kutsutaan lentämiseksi.

Mutta linnut: hän oli huomannut, eivät ne oikeastaan lentäneet.
Pikemmin uivat ilmassa. Kaiken lisäksi myöhemmin,
seuraillessaan kaloja, alkoi vaikuttaa siltä...
voisi puhua lentämisestä.

Siipien kuluneet reunat. Kärjistään kuluneet siivet.
Kuluneet terät ja lehdet. Kaikki mikä leikkaa aikaan.

On vaikea hyväksyä pohjaan asti, että hyönteisiä on olemassa
sen valossa mitä tiedämme.

Sen valossa että tiedämme.
Että yön eteisiä on olemassa.

Valmistaudutaan yhä perusteellisemmin aloittamaan työ.
Aloitellaan, valmistaudutaan aloitukseen. On kyse kaivannosta,
johon kaikki tullaan valamaan aikanaan.

Mutta kuopan syventyessä perusta kyseenalaistuu ja toisin päin:
Vannoessa perustan nimiin tulee luopuneeksi kuopan vahvuudesta.
Pääsemättömissä. Ainoa suunta on sekä rakenteiden perustusten
että pohjamaan hidas, vääjämätön paisumus.

Maan vankentuessa yhä suuremmat aikomukset janoavat alleen
yhä nälkäisempää kitaa. Aurinko nousee aamu aamulta lähempänä.

Nykyisellään koko työ on tällä tavoin takaperoista.

Mahdollisen vastakohta on mahdoton.
Mahdottoman vastakohta on välttämätön.
Talon vastakohta on lato, vihjaten palautumattomuuteen.

Kuten spiraali saattaa jäädä toistumaan.
Kuten sarvivalaan sarvi on myös yksisarvisen.
Kuten korallit kiertyvät maailman pyöriessä kaiken,
ja tarkemmin ei-minkään suhteen.

Heidän tapansa muodostaa kammioita, ohentamalla kolmiulotteisia varastojaan, kuin myötäilisivät hetkessä ja tilassa aistimiaan painovoiman muutoksia.

Rakenne on aina kahtalainen. He rakentavat sen rakenteen sisään, joka on ulkona. Ulos he eivät osaa rakentaa. Niin he rakentavat sisään. Rakenne on ohut ja orgaaninen. Siinä ei voi havaita virheitä.

Toinen toiseensa liukuvaa anomaliaa, jolle ei ole kieltä täällä.

Minkä olen rakentanut, sen sisään he rakentavat kuviota joka toistuu loputtomina rytmisinä piirteinä ajassa. Sen täytyy olla merkityksen saamaa.

Ja toisaalta koti. Rakenne on kahtalainen. Rajapintoja, joiden läheisyydessä kaikki tapahtuu, tuossa laatikossa. On mahdotonta irtautua siitä.

Laatikko jossa minut kastettiin, harmaa sateen osittain imettämä
betonirakenne. Hitaasti muistan kaiken.

Katso tulta kun se pesee kaupunkiaan aukeilevan puun kudoksissa.
Unohdan heti mitä olen nähnyt, mutta elokuvaa ei toisteta.

Nopeasti maailma käy hauraaksi ja nopeasti se käy vieraaksi.
Romahtevainen, historiansa peittävä rakenne.

Ehkä pidänkin siitä tilasta. Muistan että katosta roikkui
massiivisia palkkeja, ikään kuin putoamisillaan.

Että joku on tuollaisen tehnyt tänne,
mutta sitten mennyt itse pois.

Ja nyt vaikuttaa ettei enää muuta.

Yöllä, märän tien yllä
leijuu totaalinen alus. Tai siemen, horsmansienen.
Kuuluu yhdyskunnan humina.

Pienet lähtevät matkaan aluksella, jonka isot ovat heille tehneet.
Ja toisinpäin.

Päätellä.
Ratkaista.

Mitä merkillisimmän keinoin.

Rakennamme niille jotka jäävät tänne.

Kukaan ei ole osannut kertoa, miten luopua vähitellen.
Kaikesta.

Arvellaan, että välttämätön seuraa yhtä hyvin mistä hyvänsä.

Ehkä se valmistuu. Kuulemiin.
Mutta se on vielä pieni työmaa.

Työmaat ovat vielä pieniä.

Laitautuu alus.
Siinä oli laiturikiikari koko ajan.

Toisinaan sitä mielestään tietää mikä on mahdotonta.

Laitautuu ulos: Mikä on hänen arvionsa juhlien laadusta?
Kuinka ennenkuulumaton asu on perusteltu?

Kieli on harmaanhohtavaa.

Lait etsivät uusia reittejä ollakseen voimassa.

Tieto toteutuu.

Sivuaskeleet ovat pohjattoman työläitä.

Hengityksen käänneet, katkokset, palaset, sirut.

Tiedetään hyvin vähän.

Lauseet kuhisevat.

Mitä tuossa kirjoittaa?, kysyy A.

Omistautuvat yhä myöhemmille hetkille.

A. kysyi tuleeko siitäkkin vanha mummo ja kuoleeko se ja meneekö lepäämään, ja onko sen nimi sitten vielä A. ja pystyykö se sitten puhumaan.

Esikoinen. Jälkeläinen.

Kasvi joka meillä esiintyy yksinomaan satunnaisena.

Taipuu puhumaan satunnaisista asioista, hautautuu
vähäpätöisyyden ja merkityksen puutteen vaikutelmaan,
jota kutsuu satunnaisuudeksi, tietämättä miten satunnaisuus
tulisi perimmiten ymmärtää, mutta tajutessaan asiantolan
syventyy viipyillen satunnaisuuden määritelmiin.

Että maa on kansi.
Vesimassat syöksyvät reunalta äänettömiin.
Että kotoa voi pudota sillä tavoin.

Kuolleen jäämistö kelluu maan pinnalla vielä myöhemminkin.

Meri jauhaa muovia hiekan sekaan.

K tukee painonsa voiman maata vasten: se heilauttaa yhden raajoistaan edemmäs ja heittää painonsa sen suoman tuen varassa eteenpäin. Heilahdukset seuraavat toisiaan. K etenee.

K ei ole koskaan irti maasta. Jos niin sattuu, se ei ole enää K. Jos se jättäisi jatkuvan jäljen, se piirtäisi kuviota mennessään. Mutta nyt se jättää vain raajojensa painaumat. Pitääkseen yllä yhteyttä, sillä on jalvoja aina vähintään kaksi kuin totuudella. Alkujaan se ehkä vain kurottui, kuin kasvi. Se lienee ollut matala, kuten se nyt on korkea. Mutta se on silkkaa arvailua. Alkua ei näy.

K:lle vieraita periaatteita löytyy kaikkialta. Eihän maasta eroaminen kuulu sen ymmärrykseen; lentämisen idea tuskin liikuttaa sitä; seisominen on olematon teko, kuin piste; tanssi; pyöriily; käyskentely; juokseminen; autoilu - keskustelua ei sukeudu. K on K.

Ehkä vain perheyhtäläisyytensä varassa punoutuu K:n suku. Se on jatkuvassa muutoksen tilassa, joskin kaikki käy hitaasti. On yhtä vaikea sanoa mihin se on matkalla, kuin olisi tunnistaa K varhaisessa muodossaan.

K:n lajeja esiintyy meillä hyvin yleisesti: kulkueet, lähettiläät, liikeratoihinsa hukkuneet mielet, apostolit. K huvikseen, K terveydekseen, K mieron tiellä, K:ksi oppinut, vaistonvarainen K.... Esimerkit ovat luvuttomat.

Jos kohta jalkojen käydessä vähiin, repivien voimien yhä kiristyessä, löytää K ihmisessä verrattoman pystypäisyytensä horjuvan tornin, on se sittenkin omituisin toisaalla: passive dynamic walker -

Kuten liikkumaton voi liikuttaa.
Kenet hyvänsä pysäyttää.
Kävelijä jonka kävelynsä tyhjentää.

Päätyessään suljettuun tilaan, kuten vihreään raitiovaunuun, päätyessään jäsentyneen tilan sisään tai laskoksiin, päätyessään huoneeseen, tai painovoimaa ja aikaa yhtä aikaa uhmaavan rakenteen varaan, sisään, tai alle, hän virittäytyy, alkaa toimia, käyttää tilaa hyväkseen, alkaa ajatella kuin vanki ja strategi, samassa lauseessa, alkaa löytää ominta liikerataansa - käden, kyynärpään heilahdus, hereille.

Hän saattaa kävellä kuin mittaisi etäisyyksiä.
Ylimalkaan arvioi todellisuutta.
Saapuessaan rajoitettuun tilaan
hän on löytänyt mittakaavan, ja alkaa toimia.

Talvi oli tulossa. Alettiin keskustella. Käsien ja kirjoitusten, kätten töitten ja työstettyjen käsien keskuudessa, alkoi tapahtua.

Ja muutenkin,
jo jonkin aikaa seisseistä työmaista ei enää osannut sanoa ovatko ne vielä kesken. Vai jo.

Murtunutreunainen löytö. Ei tiedetä mihin se kuuluu.
Se ei pidä ääntä. Ei pidä vettä.

Onko se jäännös, vai pikemmin osa tätä puolta? Kahtalaisuus pysyy auki ja kiinni. Jos se otetaan mukaan, se alkaa hitaasti olla enemmän täällä ja vähemmän siellä.

Grafeemi.
Frageemi.

Ei mikään merkitse ennen kuin alkaa hitaasti merkitä.
Ensin puhe alkaa kuulua. Ensin kohinaa, hengityksen katkoksia.
Ensin on selvää, ettei mehiläinen tarkoita mitään: kasteltu kimppu
matkalla uuteen kotiin, mutta soveliaita paikkoja on jäljellä enää
vähän jos lainkaan.

A,
mihin sen pystyttääkin, paine ympärillä tekee hiljalleen työtään.
Pieni puolustautuva yksikkö suojelee kykyään pidättää, uuttaa,
viivyttää.

Valoton, merkityksettömyyden reunalle jäänyt hahmo puhuu
mahdollisimman vähästä, sitoutuu vain oman rakenteensa
ylläpitoon. Kaiken muun veivät ajan myötä olosuhteet.

Mikä vähän vartija!

Miten vähän vartija! Vähän vartija.

Huminaa. Hengityksen katkoksia. Käänteitä. Ajan oloon pihkamaisia ja hartsimaisia aineita. Valon ja varjon keskistä ehdottelua. Toistuvia kohtia. Kaltaisuuksia. Kohtia joihin on jääty. Sisään balsamoituja osia. Silmukoita yltymässä puheeksi.

Itseen tukevia rakenteita.
Kaikki mikä pysyy pystyssä,
niin että unohtuu.

Antaa sen olla, ja hitaasti
se kerää hahmonsa merkillisyyttä.

Tyhjää jakamaan jääneet rakenteet. Aikaa vastaan, toisiaan vasten nojailevat seinät, umpinaisia ja katosmaisia tiloja varjelevat kuvamaiset ehdotukset.

Mikä hyvänsä alkaa merkitä: liitokset alempien, aiempien ulottuvuuksien hämärässä, osittain abstraktioiden ja tyyppien, viivojen humuksen, hermosolmuston, parven ja eliön välisten erojen hämärässä.

Puhe synnyttää puhetta. Humina leviää.
Hetki, jolloin anomaliat alkavat näkyä tyhjien kammioiden,
kaksiulotteisen katraansa puolesta, suojautuen sotkuista unohdusta
kuin toiset rakenteet painoaaan vastaan olosuhteiden alaisina.

Lajit etsivät uusia reittejä ollakseen.

Aina tiettyyn aikaan noina päivinä
aurinko muuttaa olosuhteet vieraannuttavan kirkkaiksi
paljastaen kaiken muun ohella käsien tahraamat kuviot ikkunalasissa.

Ikään kuin jokin ehdottaisi: löydä eroavaisuudet.

Toinen huomautti hänen olevan aina eri mieltä,
ehdottaen piirrettä säännönmukaisuudeksi.
Tietenkään sitä ei voinut hyväksyä.
Seurasi lauseidenvaihtoa.
Vakuutettuaan itsensä hän lähti kävelyille.

Otaksuessaan etteivät merkitykset synny tyhjästä,
olettaa jokaisen virheen paljastavan jotain
tekijästään tai itse todellisuuden luonteesta.

Sanotaan että pallo voisi olla toisenkin värinen,
että aivan yhtä hyvin se voisi olla toisenvärinen pallo.
Voisiko todella? Entä minkä värinen se silloin olisi?

Onko se sininen, kuten hän sanoi?

Kaksi mehiläispesää yhdistetään asettamalla niiden väliin paperi; kasvikuitujen vesilietteestä suotamalla sekä edelleen huopauttamalla, puristamalla ja kuivattamalla valmistettu ohut, taipuisa levy. Kahden ylä- ja alapäästään avonaisen laatikon väliin asetetaan paperiarkki, tyhjä tai täysi. Siihen puhkotaan reikiä, jotta ilmapiirit saavat aikaa leikata toisensa.

Myöhemmin arkin jäänteitä löytyy kellastuneena.

Kuningatar lähetetään kirjekuoressa, muutamien vartijoiden saattelemana. Pitkänomaisesta ruumiista ei voi erehtyä. Hän on kaunis kuin lisko.

En ole nähnyt häntä vuosiin.
Voi olla että hän on vaihtunut. Voi olla että liioittelen.
Mutta heidän aikansa on toinen. Kaikki kellastuu, kuin kirjan väliin säilötyn valokuvan reunat.

Arkin idea toistuu.

Luoja.
Loinen.

Mitä tämän maan alla on? Kysyy A.

Maan alla on maata, hän itse vastaa.

Luurin rakenne tuntuu ehdottavan valuma-alueen:
On vain yksi korva.

Puhelin soi samalla tavoin, on takana mitä hyvänsä.

Enää pitkään aikaan eivät puhelimet ole soineet viattomasti.

Pitkä lause.

Puh-
Puhkeamassa
Puheeksi.

Pim. On pimeää.

Jossain soi puhelin.

Jossain syvällä soi puhelin.

Uumenissa.

Sanotaan että hän on veistoksellinen. Että hänestä saa kyllä veistoksen, sen kun tekee. On hyvä veistää kun saa hänet malliksi. Mutta mikään ei tavoita hänen päättämättömyyttään.

Puhutaan toisesta, miten hän on kirveellä veistetty. Kohtalonsa tarkka, jäljittelemätön muoto.

Vapaus on peruuttamatonta.

Ehkä laudalle saattaa unohtua. Ja myöhemmin alkaa rakentaa olemistaan siihen. Siihen heränneenä.

Ehkä kyse on aivan tietyn tyyppisestä puutarhasta.
Miten entropia ei kasva laudalla. Miten kodikas tutkimushuone.

Ruumis vaikutti hänestä tehdyltä karikatyyriltä.
En mahda sille mitään.

Jonain hetkenä saattaa havahtua siihen, miten laudalta ovat poissa ne kaksi, joiden kesken puheluun on maatunut jo kauan.

Työhuone. Yksinkertaiset olosuhteet, kuin pöyhisi tyynyä.

Pyörä uudelleen. Ja taas.

Kuullessaan puhetta hän vaikenee.
Mutta myöhemmin lähettää kuulemansa eteenpäin.
Haluaa tietää mitä se merkitsee.

On kastumisen merkkejä. Maassa hiekan uomat syvenevät ja
myöhemmin romahtaa hitaasti kaikki. Vesi on pesinyt lumeen.

Äkkiä maa on lämmin komposti. Auki on ala. Ilmassa hetkenä
minä hyvänsä kuolemantapaus. Hetkenä minä hyvänsä.
Haisee unohduksen työ. Maa nousee.

Hengittää trooppista, kiihkeää hengitysilmaa:
toisen eliömuodon,
parven muodostaman kaupungin, pölyävän hyönteissolukon.
Se nousee ylöspäin ja värjää matkallaan kaiken kellertäväksi.

Drone. Jatkuva tasainen humina. Tiedustelulennokki. Kuhnuri.

Aina törmää tähän takaisin: ai niin, hän kuoli.
Se on pyyhkiytymätöntä.

Näin laajalle ei painajainen ole vielä koskaan levinnyt.
Joutuu tunnustamaan useasti päivässä, että kävi näin.
Todellisuus ei ole nyt entisensä. Se on aivan toinen, vaikka
minä olen minä. Mutta nyt juuri täällä missä kävi näin.

Ensin se oli pieni tiheä mustepilvi, kuin painajaiset usein. Mutta
levitessään heräämisen jälkeiseen päivään ne liukenevat pois. Nyt
on toisin. Hänen kuolemansa on tosin levinnyt hämmästyttävän
laajalle, mutta sen sävy ei katoa levitessään, vaan tahrii kaiken.

Valo kävi täällä. Valo kävi täällä.
Piti määrättynä päivänä istuttaa ne sitrusten siemenet,
jotka keräsin aiemmin. Mutta se jäi. Nyt se ei ole enää sama.

Appelsiininsiemen kimpoili kuin noppa osuessaan kivikkoon.
Aulinko on isolaatti. On kevättalvi.

Käälme kielii. Ei käälme kieli.
Piilty ja haalautuu käälmeen kieli.

Välittömydessään sillä on sävynsä, kuten kaikella.
Välittömydessään kaikella on sävynsä.

Sälöilyn sijaan jää alkaa sälöillä.
Hitaasti maa eloa itsestään.

Kieli talvitsee toisen.
Kieli talvitsee toisen kielen
ulkopuolelleen.

Valo aulinkoa.
Aulinko tulvautuu leikkiin.

Syntyvä. Elävä. Kuoleva.
Elänyt. Kuollut. Syntynyt.
Kuolematon. Syntymätön. Elämätön.

Syntynyt. Elävä. Kuolematon.
Kuollut. Elämätön. Kuolematon.
Syntymätön. Kuolematon. Elävä.

Kuollut. Elänyt. Syntynyt.
Elänyt. Syntynyt. Kuollut.
Syntynyt. Kuollut. Elänyt.

Elävä. Kuoleva. Syntyvä.
Kuolematon. Elämätön. Syntymätön.
Syntyvä. Elämätön. Kuolematon.

Kuollut. Elävä. Kuolematon.
Elävä. Kuollut. Kuolematon.
Kuollut. Syntynyt. Syntymätön.

Mehiläinen piirtää rakenteen, he sanovat *-draw-*, pimeässä säännöllinen kuusikulmio-pohjaisia lieriöitä, sivuissaan kiinni toisissaan, muodostaen vertikaalista tasankoa, pohjaltaan vasten toista samanlaista, peilikuvaa pinnan suhteen, joka on pohja, kohtisuoraan painovoimaa vastaan jostain kiinteästä ylärakenteesta roikkuva taso. Se jakaa eri suuntiin piirrettyjen kennorakenteiden välisen kulman, 13° , kahtia, $6\frac{1}{2}^\circ$, mutta on alun alkaenkin imaginäärinen, jokaisen kennon yksittäisestä pohjasta koostuva abstraktio.

Heidän kommunikaationsa ja sitä myöten suunnistamiskykynsä (orientaatio) on riippuvainen tämän kulman tarkkuudesta.

Hän taittaa erämaan tullessaan tänne.

Tämä on keidas. Muisto kambrisesta räjähdyksestä.

Annetaan heille koneellapainettu pohjuke lattiaksi johon piirtää. He ohentavat levyn kuoppa kerrallaan $0,07\text{mm}$ asti, käyttäen kaavitun materiaalin seinien kohottamiseen. Jälki muuttuu mekaanisesta orgaaniseksi.

Mikä hyvänsä todennäköisyys on suuri toteutuneen rinnalla.
Mikä uhanala! Sikiöala.

Kaikki tapahtuu.

Mitään paralleelia tapahtumaketjua ei voida saattaa tapahtuneeksi
sen tilalle miten kävi.

Harvoin ihminenkään on osuvasti juuri itsensä.
Ontuu kun ei ole sidottu oikein.

Kursii kokoon omaa kulunutta nahkaansa.

Myös karpäsen hitaus. Miten häiritsee hidas karpänen.

Muodoton möhkäle jäällä. Ihminen varmasti.

Nousi kokonaan esiin: suuri tulinen kupla matkalla pintaan.

Olio. Sen laajuus, päättämättömyys, pitämys.

Että jokin pitää paikkansa.

Pidättää omaa tapaansa omaan tapaansa.

Nyt vain olio: yleisin merkkien maille ulottuva ymmärrys,
miten olla eroaa itsestään.

Voimmehan nähdä vain pisteeseen saakka. Mihin se piste sitten syvenee. Piste. Tai sanotaanko: yksinkertaisin mahdollinen silmä. Oppineet putoamaan juuri siihen, perspektiivin äärimmäiseen pisteeseen. Sen ulottuvuudettomuus kääntää oletukseen, että se jatkuisi toisaalle. Että lause jatkuisi. Sillä on varjo, vaikka ei pitäisi olla, sillä se on piste. Merkki merkityksen rajalla. Varjonsa verran se myöntyy tänne, tuskin havaittavasti. Vain piste taivaanrannassa.

Geologi oli huoleton:

Emme millään onnistu hävittämään kaikkea elämää.

Jos niin sattuisikin käymään, onhan vielä planeettojen valo.

Kaikki kivet.

Niero. Niero!

Applandopaipurustamiemo.

On voimassa kolmannen poissuljetun tapaus.

Mitä kuolemaan tulee, nyt kerrotaan että vapaat radikaalit tekevät kirjoituksesta vähitellen selvää. Perimätiedon kopiointi epäonnistuu kaikkialla yhä katalammin. Ensin iho rypistyy ynnä muuta sellaista mikä vain tapahtuu. Kaikki on yhteydessä solutason kiihkoon. Lopulta kirjoitetaan väärin.

Ja niin kuolema on olosuhteiden aiheuttama tapaus. Liskojen äkkiä muistamaa väsymystä, joka kasautuu kuin hiekka tai lumi. Eikä enää muuta.

Epulmendo. Epulmanado!

Kirjoitettu juna syöksyy väkijoukkoon hitaasti.
Kasvaa sisään, kuin nyrkkiin puristetun käden kynsi.

Toisinaan, sattuessaan olemaan vähänkin enemmän hereillä:
Mikä pluriadi!

Kävipä miten hyvänsä, täytyy lopulta oppia eristämään taloja.
Kuten raotetaan huulia ja siitä valuu tietty äänne.
Elämän ehdot kiteytyvät faasien rajapintoihin ja rajautuviin
aukkoihin, joilla on akustiikkansa muotoinen kostean ilman ääni.

Hän on K niin kuin Kuvittunut ja toistaa itseään.
Ihminen oppii osittain matkimalla.
Se merkitsee toistoa.
Hän surkastuu. Hänen vastavaloisen hahmonsa on
täytynyt painua nopeasti halki maakerrosten. Nyt se on täällä.

S:n mielestä ihmisen Kyky on huolellinen miinusmerkin asettelu.
En tiedä miksi puhun S:stä, en pidä hänestä lainkaan.
Mutta olen hänen kanssaan samaa mieltä:
Ihmisen kyky on jotain triviaalia,
arvaamattomin seurauksin.

Mietin puuliitoksia, mehiläispesää, nanoilmastoa,
yksinkertaista puulaatikkoa, joka kestää aikaa ulkona.

On oltava määritelmänvapaus. Kuten J,
joka on vaan ei ilmene; kielelön.
Tai: mimikry ei petä, koska hän tuhlaa siihen kaiken.

Lallaa on paikkoja joissa ei käy ketään
katsomassa lallaa ettei näy ketään.

Vallitsee kierrätystalous. Muuta taloutta ei olekaan.
Kimppu mehiläisiä selviytyy laatikossa yli talven, jos talo toimii.
Kiertävät vuoroin ytimeen vuoroin pintaan, hereillä.

Pelatessaan shakkia he ajan oloon vieraantuivat pelin tavoitteista.

Minua naurattaa kun hän puhuu esineistä.
Kertoo huolellisesti miten tuoli on,
tekee selvää siitä, pelotta ja rauhassa.
Piirtyy eräänlainen aavikko.
Tai aavistus, miten olemme keskellä ääretöntä selvitystä.

Miten erilaista on.

On otettava huomioon, ettemmehän kestäisi kuulla,
miten jokainen puu ajattelee.

On otettava huomioon, ettemmehän kestäisi kuulla,
miten kaikki maatuu korvaan.

On joko niin että sataa tai niin ettei sada.

Elon kehä.

Kieltyy solmu.

Vastedes hänet tavoittaa siitä.

Kuten yö koostuu silmän elehdyksistä,
todellisuus ylijäämästä.

Kieltyy
Kieltyy

kaksoiskielle, dna,
tai mikä hyvänsä kellostuen toistuva kuvio
jota osataan jo lukea.

Ihminen oppii osittain, matkimalla.

Kynänviiltoon sulkastunut mies seisoo pidellen jotain,
ehkä vain kättään. Hän valvoo
- on kiljain
K
Nyt hän on nostanut kätensä, ehkä vain kätensä.

Neuvola oli enemmän neu-la-la.
Kipu löi läpi elon.

Kieli koostuu vilheistä. Miten ne pylkivät
eloon toisistaan.

Myöhemmin ymmälsin, myöhemmin
aloin ymmältää.

Me tuskin edes keskustelemme, hän sanoi.
Lauseet keskustelevat.

Kellotko hänelle jonain päivänä?
miten haikala toi/vei.
Miten pienellä alueella asumme.

Muistuma L:stä jota ei ollut,
mutta joka ilmeni.

Jossain kohtaa multuu elon kehä.
Maan kieltoliike on hidas
käännös.

Valo ymmälsi kaiken.

Jäljetön, ei koskaan jäljetön.

Puu on tulevaisuuden teknologia.

Laudalla lauta-aika; ajatus puutalhasta ja sensellaista.
He luopuivat peliaatteesta.

Hän kuoli appelsiinin.
Söi, löysi siemenen.
Painoi sen kukkaluukkuun ikkunalaudalle
kosteisiin olosuhteisiin, ja unohti.
Paistoi aulinko (peel to peel).
Yksinkeltainen on kaksinkeltaista.

Sataa.

Eräänä hetkenä sateella on lätäkössä kaksi kirjainta.

Monta, mutta kaksi erilaista:

D T
D T D
T